

Jan Cartens / *Zonder woorden zijn we voortgegaan*

Jan Cartens

Zonder woorden zijn we voortgegaan

Vroege verzen

KIEVENAAR & VIJN, UITGEVERS
Heveadorp 2013

*Ecce, ego mittam angelum meum,
qui praecedat te -*

*Zonder woorden zijn we voortgegaan van Jan Cartens
is deel 11 in de PapaverReeks van KIEVENAAR & VIJN,
UITGEVERS fka Planet All Poppyfield, Publishing House,
onder redactie van Ivo Kievenaar.*

Copyright © Erven Jan Cartens
Voor nadere info wende men zich tot de uitgevers:
kievenaar@gmail.com

Omslagillustratie: Marijke van Hooff
Vormgeving: Filipo Productions
Productie: www.bravenewbooks.nl
Tweede, herziene druk - 2013

ISBN 9 789402 104479

SUB ROSA

Als een begin dat nog geen naam kon dragen,
nog ingehouden en in lege woorden
verborgen, was de eenvoud van de dagen,
toen ik meer haar wezen toebehoorde
dan tevoren. Zacht en ingehouden,
sprakeloos in het zwijgen opgenomen,
liepen wij samen verder langs de bomen,
één geworden met een onvermoede rijkdom,
onbenoembaar en vol licht.

Achter ons begon een kinderlied
- vreemd en eenzaam en als vroege sneeuw -
en stierf weg of uit een andere eeuw
al een stem zong, stil, en anders niet.

Zonder woorden zijn we voortgegaan,
maar een stem bleef zingen aan mijn oren,
onbereikbaar, en als sneeuw verloren
tussen sterren en een bleke maan.

MODULATIE

Zwervend in het kleine rijk
van hemelblauw en duizendschoon
werd het geluk aan dit gelijk,
en kreeg haar stem de boventoon

in 't lied der vogels op het dak.
Het zonlicht blonk even nadrukkelijk
op 't vijverwater, als verrukkelijk
het maanlicht in haar ogen brak.

De klare zangstem, die gaat sterven,
heeft alles met haar beeld gemunt –
de echo, die het beeld wil erven,
blijft vragen in een orgelpunt.

JEAN BAPTIST LOEILLET

De wereld werd klein en diep
door de tederheid van zijn bloed –
door de dringende overmoed
waarmee hij vogels riep.

Een wolk deed het maanlicht uit;
een rietpen schreef de maten
van een vederlichte sonate
voor knieviool en fluit.

*(De Linie, 13 October '50,
voor Riet Boeren-Leytens)*

RETOURNE

Ik zie haar onder het fluitspel argeloos aan;
de lichte schaduw op haar jong gezicht –
't is zo vertrouwd nu bij het avondlicht;
een ongekend geluk vangt in mij aan.

Wij spelen samen oude menuetten.
Zij is vol aandacht bij een rijk accoord
en lacht zo innig, dat geen enkel woord
het zwijgen van de stilte kan beletten.

En als ze opziet van het oude gele
muziekboek denk ik: nu zal 'k alles zeggen,
maar 'k weet het weer niet beter aan te leggen
dan: - willen we dit laatste nog eens spelen?